

wij een ander lief, dan hebben we in die ander het geheel, 'dat, wat is', lief, en zodoende ook onszelf.

Gevolgtrekkingen:

De *moeder van het conflict* is de illusie van het verschil tussen ons en de ander, de illusie van de scheiding: ervaren we de ander als volledig anders dan onszelf dan kunnen we worden bedreigd en dan kan de ander ons aanvallen. Dit kan bij ons angst oproepen. Vanuit die angst kunnen we de ander gaan bedreigen. Het kan ook zijn dat de ander meer bezittingen heeft dan wij. Die ander heeft dan mogelijk macht over ons. Wij moeten die ander dan vernietigen anders vernietigt die ander ons. Als wij in die illusie van het verschil blijven, dan gaan we vergelijken, meten en wegen. Het is aan ons om bewust te worden van die illusie.

De *moeder van het verdriet* is ons zoeken buiten ons naar die en datgene, die en dat zich in ons bevindt. Het wezen van alles en iedereen bevindt zich in ons. Gaat de ander van ons weg, bijvoorbeeld door te overlijden, of door een scheiding dan missen wij de ander omdat die ander ogenschijnlijk anders is dan ons. Maar in feite waren wij in die ander, en die ander in ons, en zo in het ene. Onze hechting aan die of aan dat wat buiten ons lijkt te zijn speelt ons parten.

Dit betekent dat wij ver verwijderd zijn van het ervaren van het zijn in het ene. We zijn gehecht aan de scheiding en het opheffen van die scheiding kan ons verwarren. Angst de geliefde ander te verliezen, verdriet en eenzaamheid te ervaren bij een daadwerkelijk verlies horen bij ons mens zijn en bij onze worsteling onze plek te vinden ten opzichte van alles wat door ons heen stroomt. Tenslotte zijn wij het leven niet, maar is het leven ons.

'*Heb je naaste lief als jezelf*, (of: heb jezelf lief zoals jij je naaste lief hebt)' is niet zomaar een gebod, maar dit liefhebben van de ander vloeit voort uit de eenheid tussen alle verschillende gestalten. De ander is één met ons, want er is slechts één zelf. Zo zijn er bij wijze van spreken veel golven in de zee, maar die golven zijn één met de zee en gevormd uit de zee. Zij verschillen niet in soort, maar alleen in naam en gestalte.

'*Geven aan de ander*' is in feite geven aan onszelf.

De psyché zou een structuur kunnen hebben overeenkomstig de structuur van het universum:

- 1) Er is een lege ruimte.
- 2) Hierin is een enorme energie, dit is beweging.

De vormen die in onze psyché verschijnen zijn overeenkomstig de partikels, dus overeenkomstig de materie.

Indien wij een glimp opvangen van de absolute geest, de leegte, de Grond-Luminescentie ervaren we licht.

Hoe benaderen wij het allesomvattende? Op grond van deze vraag willen we verder kijken en willen wij beschrijven welke ideeën wetenschappers hebben over de aard van dit allesomvattende en derhalve van het universum waarin we leven.

Ons brein verwerkt informatie die het via onze zintuigen verkrijgt tot onze dagelijkse werkelijkheid. Maar wat kunnen we zeggen over de werkelijkheid die we niet rechtstreeks met behulp van ons brein vorm geven?

Sommige wetenschappers blijken tot de volgende conclusies te komen:

- 1) De vorm bestaat niet, dit op grond van het onzekerheidsprincipe.
- 2) Tijd is zonder begin en zonder einde, zoals de omtrek van een bol zonder begin en zonder einde is.
- 3) De kosmos schept iets, bijvoorbeeld een mens, dat zich van die kosmos bewust kan worden en dus van zichzelf bewust kan worden.

Om dit nader toe te lichten zullen we vijf processen bespreken: de ondeelbare eenheid, het spanningsveld tussen waarnemer en hetgeen is waargenomen, zelfschepping en de dynamiek van het heelal, de unificatie en de verfijnde of de juiste afstemming van het universum.¹⁹

- 1) De ondeelbare eenheid.

Albert Einstein zei:

Inzover de wetten van de wiskunde op de werkelijkheid betrekking hebben zijn ze onbetrouwbaar, inzover ze betrouwbaar zijn hebben ze geen betrekking op de werkelijkheid.²⁰

Tenslotte.

Als dat wat we niet begrijpen, als we dat onbenoembaar noemen of onbegrijpelijk of God

en als we dat wat we niet kunnen begrijpen willen ontmoeten, dan is het aan ons om het beeld dat we krijgen van dat wat we niet kunnen benoemen te accepteren als zijnde een beeld van het moment.

En als dat beeld weer verandert en weer verschuift door ons brein, door onze ervaring, door ons verleden dan kunnen we dat nieuwe beeld opnieuw omarmen terwijl we beseffen dat ook dat beeld vroeg of laat weer weg zal ebben.

Al die verschillende beelden kunnen ons houvast geven voor een kort moment om dat wat zich niet laat kennen en door ons niet gekend kan worden te ontmoeten en ons te laten ontmoeten.

Op dat snijpunt van wat wij kunnen zien, horen, weten en niet kunnen zien, horen, weten op dat snijpunt kunnen we ons uitstrekken.

Daarin, in dat stille uitstrekken begint vroeg of laat ons hart opnieuw te spreken en juist in dat spreken voelen we weer zonder dat we het misschien weten, hoe de ander ons is en hoe het alles omvattende onze naam draagt en wij daarin zijn.

Soms als een stil wiegen, soms als een actie om te willen ontmoeten van dat wat we niet kunnen kennen en soms ook gewoon in een stilte, in het grote zwijgen.

In dat zwijgen komen we thuis, vroeg of laat, thuis in dat waarin wij worden, in dat wat wij beademen en wat ons adem geeft en leren wij opnieuw te houden van dat wat ons geboorte gaf en van elk beeld dat komt en weer gaat, en van het nieuwe beeld dat komt en weer gaat.

In dat zwijgen opent zich hoe dan ook het stille mededogen en van daaruit, vanuit dat mededogen, dansen we opnieuw onze dans en worden we gedanst.